



Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

4 octombrie 2018*

„Trimitere preliminară – Protecția consumatorilor – Directiva 2005/29/CE – Articolul 2 literele (b) și (d) – Directiva 2011/83/UE – Articolul 2 punctul 2 – Noțiunile «comerciant» și «practici comerciale»”

În cauza C-105/17,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Administrativen sad – Varna (Tribunalul Administrativ din Varna, Bulgaria), prin decizia din 16 februarie 2017, primită de Curte la 28 februarie 2017, în procedura

Komisia za zashtita na potrebitelite

împotriva

Evelina Kamenova,

cu participarea:

Okrazhna prokuratura – Varna,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul J. L. da Cruz Vilaça, președinte de cameră, domnii E. Levits, A. Borg Barthet (raportor), doamna M. Berger și domnul F. Biltgen, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru guvernul german, de T. Henze, de M. Hellmann și de J. Techert, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de A. Cleenewerck de Crayencour, de Y. Marinova, de G. Goddin și de N. Ruiz García, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 31 mai 2018,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: bulgara.

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 2 literele (b) și (d) din Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („directiva privind practicile comerciale neloiale”) (JO 2005, L 149, p. 22, Ediție specială, 15/vol. 14, p. 260).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între doamna Evelina Kamenova, pe de o parte, și Komisiya za zashtita na potrebitelite (Comisia pentru protecția consumatorilor, Bulgaria) (denumită în continuare „CPC”), pe de altă parte, în legătură cu un act adoptat de aceasta din urmă prin care i se aplicaseră amenzi administrative doamnei Kamenova pentru motivul că aceasta ar fi omis să furnizeze informații consumatorilor cu ocazia unor anunțuri de vânzare a unor bunuri publicate pe un site internet.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2005/29

- 3 Articolul 2 din Directiva 2005/29 prevede:

„În sensul prezentei directive:

- (a) «consumator» înseamnă orice persoană fizică ce acționează, în legătură cu practicile comerciale reglementate de prezenta directivă, în scopuri care nu se încadrează în activitatea sa comercială, industrială, artizanală sau liberală;
- (b) «comerciant» înseamnă orice persoană fizică sau juridică ce acționează, în legătură cu practicile comerciale reglementate de prezenta directivă, în scopuri care se încadrează în activitatea sa comercială, industrială, artizanală sau liberală și orice persoană care acționează în numele sau în beneficiul unui comerciant;

[...]

- (d) «practici ale întreprinderilor față de consumatori» [...]: orice acțiune, omisiune, comportament, demers sau comunicare comercială, inclusiv publicitatea și comercializarea, efectuată de un comerciant, în directă legătură cu promovarea, vânzarea sau furnizarea unui produs către consumatori;

[...]”

- 4 Articolul 3 alineatul (1) din această directivă are următorul cuprins:

„Prezenta directivă se aplică practicilor comerciale neloiale ale întreprinderilor față de consumatori definite la articolul 5 înainte, în timpul și după o tranzacție comercială în legătură cu un produs.”

Directiva 2011/83/UE

- 5 Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO 2011, L 304, p. 64) prevede la articolul 2 următoarele:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. «consumator» înseamnă orice persoană fizică ce, în cadrul contractelor reglementate de prezenta directivă, acționează în scopuri care se află în afara activității sale comerciale, industriale, artizanale sau profesionale;
2. «comerciant» înseamnă orice persoană fizică sau juridică, indiferent dacă este publică sau privată, care acționează, inclusiv prin intermediul unei alte persoane care acționează în numele sau în contul ei, în scopuri ce țin de activitatea sa comercială, de afaceri, meșteșugărească sau profesională în legătură cu contractele care intră sub incidența prezentei directive;

[...]

- 6 Conform articolului 3 alineatul (1) din această directivă, aceasta „se aplică, conform condițiilor și în limitele stabilite în dispozițiile sale, oricărui contract încheiat între un comerciant și un consumator”.
- 7 Articolul 6 alineatul (1) din directiva menționată enumeră informațiile pe care comerciantul trebuie să le furnizeze înainte ca un contract la distanță sau negociat în afara spațiilor comerciale sau orice ofertă similară să producă efecte obligatorii asupra consumatorului.
- 8 Articolul 9 alineatul (1) din aceeași directivă prevede că consumatorul beneficiază de o perioadă de 14 zile pentru a se retrage dintr-un contract la distanță sau dintr-un contract negociat în afara spațiului comercial.

Dreptul bulgar

- 9 Articolele 47 și 50 din Zakon za zashtita na potrebitelite (Legea privind protecția consumatorilor) (DV nr. 99 din 9 decembrie 2005), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „ZZP”), transpun în ordinea juridică bulgară articolele 6 și, respectiv, 9 din Directiva 2011/83, referitoare, primul, la obligațiile de informare privind contractele la distanță, iar cel de al doilea, la dreptul de retragere.
- 10 Articolul 204 din ZZP are următorul cuprins:
- „Nerespectarea obligațiilor de informare a consumatorilor prevăzute la articolul 47 alineatele 1, 2, 3, 5, 6 și 7, precum și la articolele 48 și 49 se sancționează, în cazul persoanelor fizice, cu amendă între 100 și 1 000 [de leva bulgărești (BGN)], iar în cazul întreprinderilor unipersonale sau al persoanelor juridice, cu o sancțiune pecuniară între 500 și 3 000 BGN pentru fiecare situație.”
- 11 Articolul 207 alineatul 1 din ZZP prevede:

„O persoană care aduce atingere dreptului consumatorului, înscris la articolul 50, de a se retrage dintr-un contract la distanță sau dintr-un contract negociat în afara spațiului comercial se sancționează cu o amendă sau o sancțiune pecuniară între 1 000 și 3 000 BGN pentru fiecare situație.”

12 Potrivit alineatului 13 punctul 2 din dispozițiile adiționale la ZZP:

„«Comerciant» înseamnă orice persoană fizică sau juridică care vinde bunuri sau le oferă spre vânzare, care furnizează servicii sau care încheie un contract cu un consumator în cadrul activității sale comerciale sau profesionale în sectorul public sau privat, precum și orice persoană care acționează în numele său și pe seama sa.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

13 Un consumator a cumpărat un ceas pe site-ul internet www.olx.bg în temeiul unui contract de vânzare la distanță. Considerând că acest ceas nu corespundea proprietăților indicate în anunțul publicat pe acest site, el a depus o plângere la CPC după ce furnizorul ceasului a refuzat înapoierea ceasului în schimbul rambursării sumei plătite.

14 După efectuarea unor verificări, CPC a constatat că doamna Kamenova, înregistrată pe site-ul menționat sub pseudonimul „eveto-ZZ”, era vânzătoarea ceasului. Potrivit administratorului site-ului internet www.olx.bg, utilizatorul acestui pseudonim ar fi publicat în total opt anunțuri de vânzare a unor produse diverse pe acest site, printre care ceasul în discuție în litigiul principal.

15 Din decizia de trimitere reiese că, după ce a consultat site-ul menționat, CPC a constatat că, la 10 decembrie 2014, opt anunțuri de vânzare privind produse diverse erau încă publicate pe acest site de către utilizatorul pseudonimului „eveto-ZZ”.

16 Prin decizia din 27 februarie 2015, CPC a constatat că doamna Kamenova săvârșise o contravenție și i-a aplicat mai multe amenzi administrative în temeiul articolelor 204 și 207 din ZZP, pentru încălcarea articolului 47 alineatul 1 punctele 1, 2, 3, 5, 7, 8 și 12, precum și a articolului 50 din ZZP. Potrivit CPC, doamna Kamenova ar fi omis să indice în fiecare dintre anunțurile menționate numele, adresa poștală și adresa electronică ale comerciantului, prețul total al produsului pus în vânzare, cu toate taxele incluse, condițiile de plată, de livrare și de executare, dreptul consumatorului de a se retrage din contractul de vânzare la distanță, condițiile, termenul și modurile de exercitare a acestui drept, precum și informarea cu privire la existența unei garanții legale a conformității produselor vândute cu contractul de vânzare.

17 Doamna Kamenova a formulat o acțiune împotriva acestei decizii la Rayonen sad Varna (Tribunalul de Raion din Varna, Bulgaria). Prin hotărârea din 22 martie 2016, această instanță a anulat decizia menționată pentru motivul că doamna Kamenova nu avea calitatea de comerciant în sensul alineatului 13 punctul 2 din dispozițiile adiționale la ZZP și al Directivei 2005/29.

18 CPC a formulat un recurs împotriva acestei hotărâri la instanța de trimitere, Administrativen sad – Varna (Tribunalul Administrativ din Varna, Bulgaria). Instanța de trimitere arată, mai întâi, că un volum important de produse de larg consum este vândut și cumpărat pe internet. Aceasta amintește, în continuare, că Directiva 2005/29 are ca obiectiv să asigure un nivel ridicat de protecție a consumatorilor. În acest context, ea solicită, în esență, să se stabilească dacă, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care o persoană fizică vinde pe internet un număr destul de ridicat de bunuri de o valoare importantă, această persoană are calitatea de comerciant în sensul Directivei 2005/29.

19 În aceste condiții, Administrativen sad – Varna (Tribunalul Administrativ din Varna) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 2 literele (b) și (d) din Directiva [2005/29] trebuie interpretat în sensul că activitatea unei persoane fizice care este înregistrată pe o pagină de internet pentru vânzarea de bunuri și care a publicat pe aceasta, concomitent, un total de opt anunțuri pentru vânzarea de bunuri diferite este o

activitate a unui comerciant în sensul definiției legale prevăzute la articolul 2 litera (b), reprezintă practici ale întreprinderilor față de consumatori în sensul articolului 2 litera (d) și intră în sfera de aplicare a directivei potrivit articolului 3 alineatul (1)?”

Cu privire la întrebarea preliminară

- 20 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească, pe de o parte, dacă o persoană fizică care publică pe un site internet, concomitent, un anumit număr de anunțuri pentru vânzarea unor bunuri noi și second-hand poate fi calificată drept „comerciant” în sensul articolului 2 litera (b) din Directiva 2005/29 și, pe de altă parte, dacă o astfel de activitate constituie o „practică comercială” în sensul articolului 2 litera (d) din această directivă.
- 21 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, în cadrul cooperării dintre instanțele naționale și Curte instituite la articolul 267 TFUE, este de competența acesteia din urmă să ofere instanței naționale un răspuns util care să îi permită să soluționeze litigiul cu care este sesizată. Din această perspectivă, Curtea trebuie, dacă este cazul, să reformuleze întrebările care îi sunt adresate și, în acest context, să interpreteze toate dispozițiile de drept al Uniunii care sunt necesare instanțelor naționale pentru a statua în cauzele cu care sunt sesizate, chiar dacă respectivele dispoziții nu sunt expres indicate în întrebările adresate de aceste instanțe (Hotărârea din 19 octombrie 2017, Otero Ramos, C-531/15, EU:C:2017:789, punctul 39 și jurisprudența citată).
- 22 În consecință, chiar dacă, pe plan formal, instanța de trimitere și-a limitat întrebarea la interpretarea unor dispoziții din Directiva 2005/29, revine Curții sarcina de a extrage din ansamblul elementelor furnizate de instanța națională, mai ales din motivarea deciziei de trimitere, elementele de drept al Uniunii care necesită o interpretare, având în vedere obiectul litigiului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 octombrie 2017, Otero Ramos, C-531/15, EU:C:2017:789, punctul 40 și jurisprudența citată).
- 23 În speță, din decizia de trimitere reiese că dispozițiile naționale pertinente în cauza principală, și anume articolele 47 și 50 din ZZP, transpun în ordinea juridică bulgară articolele 6 și, respectiv, 9 din Directiva 2011/83. Or, instanța de trimitere, care urmărește să se stabilească în special dacă o persoană fizică precum cea în discuție în litigiul principal, care publică pe un site internet, concomitent, mai multe anunțuri pentru vânzarea unor bunuri noi și second-hand, poate fi calificată drept „comerciant” și trebuie ca atare să se conformeze cerințelor enumerate la aceste articole, nu solicită, în întrebarea sa preliminară, decât interpretarea Directivei 2005/29.
- 24 În acest context, trebuie să se interpreteze că, prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească, pe de o parte, dacă o persoană fizică care publică pe un site internet, concomitent, un anumit număr de anunțuri pentru vânzarea unor bunuri noi și second-hand poate fi calificată drept „comerciant”, în sensul articolului 2 litera (b) din Directiva 2005/29 și al articolului 2 punctul 2 din Directiva 2011/83, și, pe de altă parte, dacă o astfel de activitate constituie o „practică comercială”, în sensul articolului 2 litera (d) din Directiva 2005/29.
- 25 În ceea ce privește, în primul rând, noțiunea „comerciant”, trebuie amintit că articolul 2 litera (b) din Directiva 2005/29 definește comerciantul drept „orice persoană fizică sau juridică ce acționează, în legătură cu practicile comerciale reglementate de prezenta directivă, în scopuri care se încadrează în activitatea sa comercială, industrială, artizanală sau liberală și orice persoană care acționează în numele sau în beneficiul unui comerciant”.

- 26 În ceea ce privește articolul 2 punctul 2 din Directiva 2011/83, acesta definește comerciantul drept „orice persoană fizică sau juridică, indiferent dacă este publică sau privată, care acționează, inclusiv prin intermediul unei alte persoane care acționează în numele sau în contul ei, în scopuri ce țin de activitatea sa comercială, de afaceri, meșteșugărească sau profesională în legătură cu contractele care intră sub incidența prezentei directive”.
- 27 Astfel, noțiunea „comerciant” este definită în mod aproape identic în cadrul Directivelor 2005/29 și 2011/83.
- 28 În plus, după cum a arătat avocatul general la punctul 32 din concluzii, atât Directiva 2005/29, cât și Directiva 2011/83 se întemeiază pe articolul 114 TFUE și, în acest sens, urmăresc aceleași obiective, și anume de a contribui la buna funcționare a pieței interne și de a realiza un nivel ridicat de protecție a consumatorilor în cadrul actelor cu putere de lege și a actelor administrative pe care le acoperă.
- 29 În consecință, este necesar să se considere, la fel ca avocatul general la punctul 39 din concluzii, că noțiunea „comerciant”, astfel cum a fost definită în cadrul acestor directive, trebuie interpretată în mod omogen.
- 30 În aceste condiții, trebuie să se arate că rezultă din redactarea articolului 2 litera (b) din Directiva 2005/29 că legiuitorul Uniunii a consacrat o accepțiune deosebit de extinsă a noțiunii „comerciant”, care vizează „orice persoană fizică sau juridică” atunci când aceasta exercită o activitate remunerată și nu exclude din domeniul său de aplicare nici entitățile care îndeplinesc o misiune de interes general, nici pe cele care au un statut de drept public (Hotărârea din 3 octombrie 2013, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs*, C-59/12, EU:C:2013:634, punctul 32).
- 31 Aceeași constatare se aplică în ceea ce privește articolul 2 punctul 2 din Directiva 2011/83, în măsura în care această dispoziție, pe de o parte, astfel cum s-a amintit la punctul 26 din prezenta hotărâre, vizează în mod expres „orice persoană fizică sau juridică, indiferent dacă este publică sau privată”, și, pe de altă parte, astfel cum s-a arătat la punctul 29 din prezenta hotărâre, trebuie să fie interpretată în mod analog articolului 2 litera (b) din Directiva 2005/29.
- 32 De altfel, rezultă din redactarea articolului 2 litera (b) din Directiva 2005/29 și a articolului 2 punctul 2 din Directiva 2011/83 că, pentru a fi calificată drept „comerciant”, este necesar ca persoana în cauză să acționeze în „scopuri care se încadrează în activitatea sa comercială, industrială, artizanală sau liberală” ori în numele sau în beneficiul unui comerciant.
- 33 În această privință, este necesar să se constate că, în raport cu însuși conținutul definițiilor enunțate la articolul 2 literele (a) și (b) din Directiva 2005/29, precum și la articolul 2 punctele 1 și 2 din Directiva 2011/83, sensul și domeniul de aplicare ale noțiunii „comerciant”, astfel cum este vizată de aceste dispoziții, trebuie să fie stabilite în raport cu noțiunea, corelativă, însă antinomică de „consumator”, care desemnează orice particular care nu este angajat în activități comerciale sau profesionale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 octombrie 2013, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs*, C-59/12, EU:C:2013:634, punctul 33 și jurisprudența citată).
- 34 Or, reiese din jurisprudența Curții că, față de un comerciant, consumatorul se găsește într-o poziție de inferioritate, prin aceea că trebuie să fie considerat mai puțin informat, mai slab din punct de vedere economic și mai puțin experimentat din punct de vedere juridic decât cocontractantul său (Hotărârea din 3 octombrie 2013, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs*, C-59/12, EU:C:2013:634, punctul 35, și Hotărârea din 17 mai 2018, *Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen*, C-147/16, EU:C:2018:320, punctul 54).

- 35 Rezultă că noțiunea „comerciant”, în sensul articolului 2 litera (b) din Directiva 2005/29 și al articolului 2 punctul 2 din Directiva 2011/83, este o noțiune funcțională care presupune să se aprecieze dacă raportul contractual sau practica comercială se înscrie în cadrul activităților desfășurate de o persoană cu titlu profesional (a se vedea prin analogie Hotărârea din 17 mai 2018, Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, punctul 55 și jurisprudența citată).
- 36 În consecință, pentru a fi considerată un „comerciant, în sensul articolului 2 litera (b) din Directiva 2005/29 și al articolului 2 punctul 2 din Directiva 2011/83, persoana fizică sau juridică în cauză trebuie să acționeze în „scopuri care se încadrează în activitatea sa comercială, industrială, artizanală sau liberală” ori în numele sau în beneficiul unui comerciant.
- 37 În ceea ce privește problema dacă o persoană fizică precum pârâta în litigiul principal intră în sfera noțiunii „comerciant” în sensul acestor dispoziții, trebuie să se sublinieze, astfel cum s-a arătat la punctul 50 din concluziile avocatului general, că o calificare drept „comerciant” necesită o „abordare de la caz la caz”. Prin urmare, instanța de trimitere va trebui să examineze, pe baza tuturor elementelor de fapt de care dispune, dacă o persoană fizică precum cea în discuție în litigiul principal, care a publicat în mod concomitent pe o platformă online opt anunțuri pentru vânzarea unor bunuri noi și second-hand, a acționat în „scopuri care se încadrează în activitatea sa comercială, industrială, artizanală sau liberală” ori în numele sau în beneficiul unui comerciant.
- 38 Astfel cum a indicat avocatul general la punctul 51 din concluzii, în cadrul acestei examinări, instanța de trimitere va trebui, în special, să verifice dacă vânzarea pe platforma online a fost realizată în mod organizat, dacă această vânzare are un scop lucrativ, dacă vânzătorul dispune de informații și de competențe tehnice referitoare la produsele pe care le oferă spre vânzare și de care consumatorul nu dispune în mod necesar, astfel încât vânzătorul să fie plasat într-o poziție mai avantajoasă în raport cu consumatorul menționat, dacă vânzătorul are un statut juridic care îi permite să realizeze acte de comerț și în ce măsură vânzarea online este legată de activitatea comercială sau profesională a vânzătorului, dacă vânzătorul este obligat la plata TVA-ului, dacă vânzătorul, acționând în numele unui comerciant determinat sau în contul lui ori prin intermediul unei alte persoane care acționează în numele sau în contul său, a perceput o remunerație sau a participat la profit, dacă vânzătorul cumpără bunuri noi sau second-hand în vederea revânzării acestora, conferind astfel acestei activități un caracter de regularitate, o frecvență și/sau o concomitență în raport cu activitatea sa comercială sau profesională, dacă produsele vândute sunt toate de același tip sau de aceeași valoare, în special dacă oferta este concentrată asupra unui număr redus de produse.
- 39 Trebuie să se arate că criteriile enumerate la punctul precedent nu sunt nici exhaustive, nici exclusive, astfel încât, în principiu, faptul de a îndeplini unul sau mai multe dintre aceste criterii nu determină în sine calificarea care trebuie reținută în legătură cu vânzătorul online prin raportare la noțiunea „comerciant”.
- 40 Astfel, simplul fapt că vânzarea urmărește un scop lucrativ sau că o persoană publică în mod concomitent pe o platformă online un anumit număr de anunțuri pentru vânzarea unor bunuri noi și second-hand nu este suficient în sine pentru a califica această persoană drept „comerciant”, în sensul articolului 2 litera (b) din Directiva 2005/29 și al articolului 2 punctul 2 din Directiva 2011/83.
- 41 În ceea ce privește, în al doilea rând, întrebarea dacă activitatea unei persoane fizice precum cea a pârâtei din litigiul principal constituie o „practică comercială”, în sensul articolului 2 litera (d) din Directiva 2005/29, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, această dispoziție definește, utilizând o formulare deosebit de largă, noțiunea „practici comerciale” ca fiind „orice acțiune, omisiune, comportament, demers sau comunicare comercială, inclusiv publicitatea și comercializarea, efectuată de un comerciant, în directă legătură cu promovarea, vânzarea sau furnizarea unui produs către consumatori” (Hotărârea din 19 septembrie 2013, CHS Tour Services, C-435/11, EU:C:2013:574, punctul 27 și jurisprudența citată).

- 42 Astfel, pentru a considera că activitatea în cauză constituie o „practică comercială”, în sensul dispoziției menționate, trebuie să se verifice dacă această activitate, pe de o parte, poate fi calificată drept „practică de natură comercială”, adică să provină de la un „comerciant”, și, pe de altă parte, constituie o acțiune, o omisiune, un comportament, un demers sau o comunicare comercială „în directă legătură cu promovarea, vânzarea sau furnizarea produselor lor către consumatori” (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 octombrie 2013, RLVs, C-391/12, EU:C:2013:669, punctul 37).
- 43 Rezultă din ceea ce precedă că existența unei „practici comerciale”, în sensul Directivei 2005/29, nu poate fi reținută decât dacă această practică provine de la un „comerciant”, astfel cum este definit la articolul 2 litera (b) din această directivă.
- 44 Or, trebuie amintit, după cum a fost precizat la punctul 40 din prezenta hotărâre, că simplul fapt că vânzarea urmărește un scop lucrativ sau că o persoană publică în mod concomitent pe o platformă online un anumit număr de anunțuri pentru vânzarea unor bunuri noi și second-hand nu poate fi suficient în sine pentru a califica această persoană drept „comerciant” în sensul acestei dispoziții. Prin urmare, o activitate precum cea în discuție în litigiul principal nu poate fi calificată drept „practică comercială” în sensul articolului 2 litera (d) din Directiva 2005/29.
- 45 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 2 literele (b) și (d) din Directiva 2005/29 și articolul 2 punctul 2 din Directiva 2011/83 trebuie interpretate în sensul că o persoană fizică care publică pe un site internet, în mod concomitent, un anumit număr de anunțuri pentru vânzarea unor bunuri noi și second-hand, precum pârâta din litigiul principal, nu poate fi calificată drept „comerciant”, iar o astfel de activitate nu poate constitui o „practică comercială” decât dacă această persoană acționează în scopuri care se încadrează în activitatea sa comercială, industrială, artizanală sau liberală, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere, în raport cu toate circumstanțele pertinente ale speței.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 46 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

Articolul 2 literele (b) și (d) din Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („directiva privind practicile comerciale neloiale”) și articolul 2 punctul 2 din Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului trebuie interpretate în sensul că o persoană fizică care publică pe un site internet, în mod concomitent, un anumit număr de anunțuri pentru vânzarea unor bunuri noi și second-hand, precum pârâta din litigiul principal, nu poate fi calificată drept „comerciant”, iar o astfel de activitate nu poate constitui o „practică comercială” decât dacă această persoană acționează în scopuri care se încadrează în activitatea sa comercială, industrială, artizanală sau liberală, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere, în raport cu toate circumstanțele pertinente ale speței.

Semnături